

Mihec in Marinka.

Zelo mrzlo je bilo onega dne. Vedno nanovo je naletaval sneg, tako da so ga bile kmalu polne vse ceste in da se je šibilo drevje pod njegovo težo.

Prebivalci vasi so najrajši sedeli doma za gorko pečjo. Če so pa vendar morali iti vun, so se zavili v tople kožuhe, da jih ni zeblo.

Tudi Marinka je imela zjutraj, ko je šla v šolo, toplo suknjico, ki jo je dobila na Božič v dar.

Mirno je hitela skozi vas naravnost proti šoli, ki je stala nekoliko izvun vasi. Na hrbtu ji je visela torbica, v kateri je bila tablica, kamenček in črtalce. Roke je imela zavite v debelo materino ruto; obrisala si je torej okrogli obrazek z rokavom.

Vedno gosteje so naletavale snežinke. Vrh tega je potegnil močan veter, ki je zanesel sneg Marinki v obraz. Ustavila se je ter počakala, da je burja nekoliko ponehala.

Nato je pa pospešila korak, da bi čimprej dospela v zavetje, v gorko šolsko sobo.

Že je prišla do razpotja na oni strani vasi, kjer se križata dva pota. Nič hudega sluteč je tekla dalje. Tedaj ji pa prileti v hrbet kepa snega.

Marinka se je prestrašena ozrla in ugledala za voglom Šimnovega Mihca, ki se ji je na vse grlo režal.

Mihec je bil znan po svoji razposajenosti v celi vasi. Povsod je bil zraven. Če se je le kaj zgodilo, je bil kriv že Šimnov Mihec.

Marinka ga je prosila, naj jo pusti v miru, ker ga drugače zatoži gospodu učitelju.

Tedaj se je pa razjezil Mihec. Napolnil si je vse žepe s kepami in jo udrl za Marinko, ki je karmoč bežala.

Medpotjo je pa vpil, kolikor je mogel »Čakaj, ti bom že jaz pokazal, naj te le ulovim!« In tekel je za njo, kolikor so mu dopuščale noge. Kmalu jo je došel.

Segel je v žep, in kakor toča so se usule na Marinko Mihčeve kepe. Ali joj! Najdebelejša je priletela ob Marinkino torbico. Zahreščalo je in tablica je bila strta.

Marinka je milo zajokala in šla počasi dalje.

Tudi Mihec se je ustrašil ter jenjal kepati Marinko.

Marinka je prišla v šolo. Ko jo je zagledal gospod učitelj vso objokano, jo je vprašal, kaj ji je.

Izpočetka ni izpregovorila Marinka nič. Naposled se

Prva molitev.

je pa le premislila in povedala neresnico: »Padla sem, in tablica se mi je razbila.« To je bila laž.

Zunaj pred vrati pa je stal Mihec in poslušal, kaj poreče Marinka. Kako se je začudil, ko je slišal njen od-

govor. Sam ni vedel, kaj naj stori. Tedaj mu pa šine dobra misel v glavo. Pritisne za kljuko ter vstopi.

Gre naravnost h gospodu učitelju ter mu sam pove ves dogodek. Naposled pa dostavi:

»Prosim, gospod učitelj, odpuščenja. Saj ne bom storil nikdar več kaj takega.«

Gospod učitelj je bil zelo vesel; odpustil je Mihcu zaslužen kazni. Marinki je pa dejal: »Da se ti je Mihec smilil, in da bi bila rada odvrnila od njega kazni, to je bilo lepo. Grdo je pa bilo, da si lagala. Nikdar ne smeš ne sebi, ne drugemu pomagati iz sile z lažjo. Pomni to, Marinka!«

A. Er.

Kako se je Janezek odvadil klicati hudobca.

Janezek vam je bil v kljub svoji mladosti navihane deček. Bil je bistre glavice; le škoda, da ga ni nihče napeljeval k dobremu. Samsebi prepuščen je bil navadno tam, kjer se ni mogel naučiti nič dobrega. Kjer ga pa ni bilo treba, je bil povsod zraven; kar ni bilo zanj, je gotovo slišal in vse tudi dobro zapomnil. Razume se, da je na ta način napredoval v slabem. Nesreča zanj je bil tudi domači hlapec. Imel je ta človek navado, da je grdo preklinjal in vedno klical vraga. Janezek ga je poslušal in zdelo se mu je nekaj moškega, pa je začel tudi sam. Hitro se je navadil kletí in prav nič ni zaostajal za odraslim, malopridnim pijancem.

Če bi bil vsakokrat prišel hudobec, kolikorkrat ga je Janezek poklical, bi jih bila okrog njega velikanska četa. Janezkovega angelčka variha je pa zelo žalostilo, da njegov varovanec kliče hudobnega duha, njega pa, dobrega duha, angela variha, ki mu je Bog dečka izročil v varstvo, pa tako zanemarja. Sklenil je torej, da svojemu varovancu enkrat za vselej prežene veselje nad klicanjem hudobca. Poslušajte, kako je angelček varih Janezka ozdravil.

Janezek je nekoč zaspal. Tedaj se mu je sanjalo nekaj strašnega. V sanjah se mu je prikazal sam hudobec. Bognasvaruj, kakšen je bil. Janezek je že videl naslikanega; toda tisti se mu je zdel celo lep v primeri s tem,